

Mireia Sallarès: “La inseguretat em sembla inherent a la creació”

Publicat per [Interacció](#) [1] el 16/03/2026 - 11:12

Amb motiu de l'Espai Claustre celebrat al CERC el 24 de febrer de 2026, hem entrevistat [Mireia Sallarès](#) [2], una de les artistes i realitzadores més incisives i crítiques del moment actual, a cavall sempre entre diferents projectes i països, perquè ens expliqui la seva visió de l'art, de la cultura i del moment polític que estem vivint.

Aquesta és la conversa que hi hem mantingut.

Mireia Sallarès. Pensar l'art des de la inseguretat i el desplaçament

Has exposat a Nova York, Ciutat de Mèxic, Gdansk, Linz... Ets una artista internacional. Què suposa això per a tu?

La majoria dels meus projectes els he desenvolupat a l'estranger perquè sempre he triat la condició d'estrangera

per a treballar, una condició existencial que, d'altra banda, em sembla que compartim tots les persones del nostre moment històric. Per tant, que en el moment expositiu, que jo mai entenc com un punt final sinó com una continuació, hi hagi la possibilitat de continuar dialogant amb altres codis culturals, em sembla una sort i una responsabilitat.

Una part de la teva formació artística va tenir lloc a Nova York. Com veus la situació actual als Estats Units? Que t'arriba des del món artístic d'allà?

Preocupant, com a bona part del món. Les crítiques més dures a la política dels EUA d'ara i d'abans, sempre m'han arribat de les artistes d'aquell mateix país que he conegut i m'han interessat. Molts artistes d'allà que s'han posicionat contra el genocidi a Palestina ho han pagat car.

En una entrevista admetes que sempre has tingut dubtes sobre el fet de si ets artista o no. I ho vincules amb la identitat. Quin pes té aquesta inseguretat i com es vincula al que et defineix? Qualsevol definició és un trànsit?

No és que ho “admeti”, és que sempre ho he afirmat. La meua manera de definir-me com a artista és situar-me també com a estrangera en el propi context de l'art. La meua forma de pertànyer és excloure'm. La inseguretat em sembla inherent a la creació i pot ser també un gran motor de treball.

El 2013 vas fer una acció artística, anomenada *Literatura de replà*, en què vas encolar textos literaris a les portes de quatre pisos tapiats i sotmesos a l'especulació immobiliària. Consideres que l'art és un esdeveniment que ha de provocar i remoure coses? I quina dimensió política i social té tot plegat?

Més que una acció, *Literatura de replà* és, fent servir vocabulari d'art contemporani, una intervenció efímera *site-specific*. Això vol dir que és una obra d'art pensada per un lloc molt concret, fora de l'espai expositiu habitual, que assumeix que la seva durabilitat no està garantida i que, per tant, treballa amb la seva condició efímera. El projecte es va presentar a l'exposició [Jo em rebel·lo, nosaltres existim](#) [3] a la Fundació Palau de Caldes d'Estrac. A les sales de la fundació jo vaig deixar-hi una foto i un pòster plegat que indicava al públic de l'exposició que, de fet, allò no era l'obra i que si la volien veure havien de sortir del museu, agafar un transport, anar a Barcelona i entrar en un edifici d'habitatges del centre de Barcelona. Durant l'exposició van passar moltes coses imprevistes que van fer que més tard decidís fer una publicació de tot plegat. Crec que les nostres accions diàries, artístiques o no, tenen un significat polític. I crec que l'art ha d'entendre i treballar amb la responsabilitat d'allò que només l'art pot fer.

Els tècnics i tècniques de cultura treballen en municipis que tenen barris i carrers on passen un munt de coses. Com es pot convertir tota aquesta força, aquesta dimensió social de la cultura, en un actiu? Què diries en aquestes persones que treballen dia a dia en la cultura local?

El valor de la feina de les persones que coneixen el terreny, que viuen, pateixen i gaudeixen el context local, és fonamental. Quan he tingut l'ajuda i la complicitat d'agents locals els meus projectes han funcionat millor. Els diria que busquin maneres d'escoltar-se a sí mateixes, als artistes i a les comunitats, i que segueixin treballant perquè la cultura sigui un dret i no pas un privilegi.

El documental és un format que et permet experimentar amb la realitat i alhora dotar-la d'una mirada pròpia i incisiva. Com dialogues amb aquesta realitat?

El meu treball de no-ficció? com preferia anomenar la cineasta Jill Godmilow als documentals, autora per cert del llibre *Kill the Documentary* i una de les meves autores de capçalera? s'acosta a altres autores que m'acompanyen i que també li interessaven a la Jill, com la poeta polonesa Wisława Szymborska, que escrivia: “la realitat es defineix a si mateixa, per això és més gran el seu misteri (...) i ens acompanya en cada fugida”. O la escriptora de ciència ficció Ursula K. Le Guin, que es queixava del fet que no la consideressin autora “realista” (i per tant, seriosa), responent que ella feia també un treball sobre la realitat, però que simplement la realitat sobre la que ella escrivia era més gran.

A *Las muertes chiquitas* hi ha un contrast molt fort entre l'assoliment del plaer sexual per part de les dones i el seu sotmetiment, des d'una violència social molt arrelada. Per què fa tanta por el plaer femení? Hi ha homes que senten que sense controlar el plaer femení perden poder?

Doncs és una pregunta que jo faria als homes. I afegiria que la potencia del plaer femení no només fa por a molts homes, també a moltes dones.

I al mateix temps hi ha un testimoni que afirma, tot seguint Foucault, que les dones són les grans policies de l'estat, en el sentit que les estructures patriarcals només se sustenten a través de la seva aquiescència, implícita o explícita...

Detectar la co-responsabilitat dels nostres problemes és clau. A *Las Muertes Chiquitas* no només hi ha crítica sinó autocrítica. Sempre he pensat que la crítica sense autocrítica és avorrida i serveix de ben poc.

I per acabar: al teu llibre *Com una mica d'aigua al palmell de la mà*, sostens que "l'art i l'amor tenen la mateixa capacitat d'incorporar els obstacles de les imposicions per capgirar-les". Explica'ns-ho...

El que més m'agrada de l'art és la possibilitat d'acceptar la impotència i la frustració per a capgirar-la. Un projecte "fallit" en art, pot arribar a ser un gran projecte.

Fotografia: Ivan Giménez

Categories: Espai claustre

Categories: Sèries editorials

Etiquetes: arts i creació

Etiquetes: pensament cultural

Etiquetes: valor públic de la cultura

Etiquetes: treball cultural i professionals

Etiquetes: internacionalització cultural

- [4]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/news/2026/03/mireiasallares-entrevista>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://mireiasallares.com/>

[3] <https://www.fundaciopalau.cat/event/jo-em-rebel%E2%80%A2lo-nosaltres-existim/>

[4] <https://interaccio.diba.cat/node/10460>